

Jens Lapidus

Aldrig
fucka
upp

W&W

"I'm a copper," he said. "Just a plain ordinary copper. Reasonably honest. As honest as you could expect a man to be in a world where it's out of style."

Raymond Chandler

Smaken av metall i käften passade inte in. Som när man borstat tänderna och råkar dricka juice. Fullkomlig förvirring. Fast nu – egentligen – passade den in. Blandad med rädsla. Panik. Dödsångest.

En skogsdunge. Mahmud på knä i gräset med händerna på huvudet, som nån jävla Vietconglirare i en krigsfilm. Marken blöt, fukten trängde igenom jeansen. Klockan kanske nio. Himlen var fortfarande ljus.

Runtomkring honom stod fem shunnar uppradade. Alla modell livsfarlig. Killar som inte bangade. Som svurit att alltid backa upp sitt gäng. Som käkade smågangsters som Mahmud till frukost. Varje dag.

Chara.

Kyla i luften mitt i sommaren. Ändå kände han lukten av svett på sin hud. Hur fan hade det här gått till? Han skulle ju leva livet. Äntligen ute från kåken – fri som fågeln. Redo att greppa Sverige i pungkulorna och vrida om. Sen kom det här. Kunde vara game over nu. På riktigt. Allti-fucking-hop.

Revolvern gnisslade mot tänderna. Ekade i huvudet. Blixtar flashade för ögonen. Bilder av hans liv. Minnen av gnälliga sockärringar, låtsasförstående kuratorer, smygrasistiska klassföreståndare. Per-Olov, hans lärare i mellanstadiet: ”Mahmud, så där gör vi inte i Sverige, förstår du det?” Och Mahmuds svar – i en annan situation hade han smajlat åt minnet: ”Ta dig i bajan, så här gör vi i Alby”. Fler filmklipp: betongsnutar som aldrig fattade vad svennesveriges störda statsuppfostran gjorde med killar som honom. Pappas tårade ögon på mammas begravning. Alla surr med shunnarna på gymmet. Första gången han fått stoppa in den. Perfekta träffar med vattenballongerna från balkongen på hundfolk nedanför. Snatterierna inne i stan. Matsalen inne på kåken. Han: en äkta miljonär, från förortens programplanerade höghus, på väg upp, som en gangster deluxe. Nu: handlost på väg ner. Bort.

Han försökte viska trosbekännelsen trots gannen i munnen. ”Ash-Hadu anla-ilaha illa-Allah.”

Snubben som höll puffran i hans käft kollade ner på honom.

”Sa du något, eller?”

Mahmud vågade inte röra huvudet. Sneglade upp. Kunde ju inte säga något. Fattade snubben långsamt? Deras blickar möttes. Killen verkade fortfarande inte greppa. Mahmud kände till honom. Daniel: på väg att bli någon, men ännu inte en av de stora shunnarna. Fett 18-karats guldkors runt halsen – äkta syrian-style. Just nu var det kanske han som bossade. Men om hans hjärna varit gjord av koks skulle försäljningssumman knappt räckt till att köpa en kexchoklad.

Till slut: Daniel förstod situationen. Drog ut revolvern. Upprepade: ”Ville du något, eller?”

”Nej. Låt mig gå bara. Jag ska fixa det jag är skyldig. Jag lovar. Kom igen nu.”

”Käften. Tror du att du kan finta mig? Du får vänta tills Gürhan vill snacka.”

Puffran åter in i munnen. Mahmud höll tyst. Vågade inte ens tänka på trosbekännelsen. Trots att han inte var religiös visste han att han borde.

Bankande tanke: Var det kört nu?

Skogen runtomkring kändes som den snurrade.

Han försökte att inte hyperventilera.

Fuck.

Fuck, fuck, fuck.

Femton minuter senare. Daniel börjat tröttna. Skruvade på sig, såg okoncentrerad ut. Gannen gnisslade värre än den gamla modellen av tunnelbanevagnarna. Kändes som han hade ett basebollträ i käften.

”Du tror visst du kan göra hur som helst, va?”

Mahmud kunde inte svara.

”Trodde du själv du skulle kunna baxa från oss, eller?”

Mahmud försökte säga nej. Ljudet kom långt bak i halsen. Oklart om Daniel fattade.

Snubben sa: ”Ingen baxar från oss. Det är helt klart.”

Killarna längre bort verkade snappa att det surrades. Kom närmare. Fyra stycken. Gürhan, legendarisk, livsfarlig langarkung. Tatueringar ända upp på nacken: ACAB och ett majalöv. Längs en underarmen: assyriska örnen med utbredda vingar. Längs andra armen i svarta gotiska bokstäver: Born to be hated. Vicepresident i gänget med samma namn. Södra Stockholms snabbast stigande liga. En av de farligaste personerna Mahmud kände till. Mytomspunnen, explosiv, tokig. I Mahmuds värld: ju mer tokig, desto mer makt.

De tre andra snubbarna hade Mahmud aldrig sett förut, men de hade alla samma tatuering som Gürhan. Born to be hated.

Gürhan gestikulerade till Daniel: ta ut gannen. Vicepresidenten tog den själv, siktade mot Mahmud. En halvmeter ifrån. ”Lyssna. Det är rätt enkelt det här. Du fixar fram cashen till oss och slutar tjafsas. Hade du inte jidrat hade vi inte behövt köra det här racet. Capish?”

Mahmuds mun var torr. Han försökte svara. Stirrade på Gürhan. ”Jag ska betala. Sorry att jag tjafsade. Det var helt mitt fel.” Hörde darret i sin egen röst.

Gürhans svar: en fet lavett med baksidan av handen. Small till i huvudet som ett skott. Men det var inget skott – tusen gånger bättre än ett skott. Ändå: om Gürhan flippade var det kört på riktigt.

Snubbens nackmuskler spände ut marijuanabladdets flikiga struktur över huden. Deras blickar möttes. Fastnade. Låstes. Gürhan: jättestor – större än Mahmud. Och Mahmud långt ifrån en sticka. Gürhan: okänd aggressivitetsbandit, våldsälskarprofet, gangsteratlet. Gürhan: fler ärr i ögonbrynen än typ Mike Tyson. Mahmud tänkte: Om man kan se själen i någons ögon så har Gürhan ingen.

Det var ett misstag att ens ha sagt något. Han skulle vikt ner blicken. Böjt sig för vicepresidenten.

Gürhan vrålade: ”Din jävla fitta. Först fuckar du upp hela grejen och åker in. Sen blir partiet beslagttaget av snuten. Vi har kollat domen, fattar du inte det? Vi vet att i beslaget saknades det över tio tusen ampuller. Det betyder att du baxade från oss. Och nu, ett halvt år senare, börjar du jidra när vi ska ha tillbaka degen du är skyldig oss. Spelar du liten hårding nu bara för du suttit inne? Det var fan tre tusen paket Winstrol som du tjålade. Man snor inte från oss. Har du inte fattat det?”

Mahmud i panik. Visste inte vad han skulle svara.

Med tyst röst: ”Förlåt mig. Snälla alltså. Förlåt. Jag ska betala.”

Gürhan härmade honom med förställd röst. ”Förlåt mig. Förlåt mig. Sluta vara så gaylish. Tror du

det där hjälper? Varför började du jidra för?”

Gürhan tog revolvern i båda händerna. Fällde fram pipan. Patronerna trillade ner en efter en i hans vänsterhand. Mahmud kände hur han slappnade av. De kunde rappa på honom. Slå honom blodig. Men utan puffra – då tänkte de nog inte ta honom för gott.

En av de andra snubbarna vände sig till Gürhan. Sa något kort på turkiska. Mahmud fattade inte: var det killens sätt att ge en order eller att visa uppskattning?

Gürhan nickade. Riktade gannen mot Mahmud igen. ”Okej, så här är det. Det sitter en kula kvar i trumman. Jag är schysst mot dig. I vanliga fall skulle jag ju klippt dig rakt av. Eller hur? Vi kan inte tolerera massa pajsare som du. Som sätter igång och bråkar så fort det skiter sig. Du är skyldig oss för mycket. Men jag känner mig på gott humör ikväll. Jag snurrar, och om du har tur är det ödet. Då får du gå härifrån.”

Gürhan höll upp trumman mot den halvljusa himlen. Syntes tydligt: fem tomma hål och ett med en kula i. Han snurrade trumman. Ljudet påminde om ett roulettboards roterande skiva. Han grinade bredvid sig. Siktade mot Mahmuds tinning. Ett knäppande ljud när hanen spändes. Mahmud slöt ögonen. Började viska trosbekännelsen igen. Sen tog paniken över. Blixtarna framför ögonen kom tillbaka. Hjärtat dunkade så att det nästan slog lock för öronen.

”Då ska vi se om du är en turshunne.”

Det klickade till.

Inget hände.

INGET HÄNDE.

Han öppnade ögonen igen. Gürhan flinade. Daniel garvade. De andra killarna flabbade. Mahmud följde deras blickar. Tittade ner.

Hans knän var våta av markens fukt. Och någonting mer: längs hans vänstra jeansben. En lång fläck.

Asgarv. Hånskratt. Skadeglada flin.

Gürhan räckte tillbaka gannen till Daniel.

”Nästa gång kanske jag bownar dig i prutten istället. Din flicka.”

Kaotiska känslor. Hopp kontra trötthet. Glädje versus hat. Lättnad – samtidigt skam. Det värsta var över nu. Han skulle få leva.

Med det här.

Ridå.

Misshandel mot kvinnor

Den anmälda misshandeln mot kvinnor har ökat med cirka 30 procent de senaste tio åren till cirka 24 100 anmälningar enligt Brottsförebyggande rådets statistik. Ökningen beror troligen såväl på att man idag, i högre grad än tidigare, anmäler misshandel som på att det faktiska våldet har ökat. Samtidigt finns ett stort mörkertal. BRÅ har i tidigare studier uppskattat att bara vart femte fall anmäls till polisen.

I cirka 72 procent av anmälningarna är gärningsmannen bekant med kvinnan. Oftast har mannen och kvinnan en pågående eller avslutad nära relation.

21 procent av samtliga misshandelsbrott mot kvinnor klarades upp med så kallad personupplösning. Det innebär att åklagaren efter utredning har en skäligen misstänkt person och att åklagaren har beslutat om åtal, åtalsunderlåtelse (till exempel om personen är under 18 år eller om brottet är bagatellartat) eller strafföreläggande (böter och/ eller villkorlig dom).

Misshandel mot kvinnor och mot barn är ett samhällsproblem som har uppmärksammats i relativt hög grad under de senaste åren. Detta har skett både genom ny lagstiftning (avseende bland annat besöksförbud och grov kvinnofridskränkning) och genom andra åtgärder, som till exempel inrättande av Rikskvinnocentrum samt utbildningssatsningar. Även enskilda organisationers uppmärksamhet har varit betydande, till exempel genom bildandet av kvinno- och tjejjourer i cirka hälften av landets kommuner. Trots de betydande insatserna kvarstår problemet – varje år misshandlas och förnedras tusentals kvinnor.

Brottsförebyggande rådet

2

Niklas var tillbaka.

Han bodde hos sin mamma, Marie. Försökte sova någon gång då och då, mellan mardrömmarna – den världen: jagad, hemsökt, straffad. Men lika ofta höll han själv i vapnet, eller sparkade försvarslösa människor. Precis som det varit där nere. I verkligheten.

Soffan var för kort att sova på så han la ner läderkuddarna på golvet istället. Fötterna stack ut i kylan, men det var okej – bättre än att ligga hopknycklad som en Leatherman i en tresitssoffa – även om han var van vid sånt.

Niklas såg ljuset i dörrglipan. Mamma läste säkert damtidningar där inne – som hon alltid gjort. Biografier, memoarer och skvaller. Ett ständigt intresse för andras misslyckanden. Hon levde genom nyheter om b-kändisars värdelösa skilsmässor, alkoholism och kärleksaffärer. Deras sorgliga liv fick henne kanske att må bättre. Men det var bara lögn. Som hennes eget liv.

På mornarna låg han kvar. Hörde hur hon förberedde sig att gå till jobbet. Funderade över hur hans liv i Sverige skulle bli, livet som civil. Vad skulle han egentligen syssla med här? Han visste vilka arbeten som skulle passa: väktare, livvakt, soldat. Det sistnämnda funkade ju inte. Försvarsmakten skulle inte anställa en man med hans bakgrund. Å andra sidan: det var det han kunde.

Han höll sig hemma. Kollade teve och lagade omelett med potatis och falukorv. Riktig mat – inte torrgrejer, konserver och burkravioli. Käket nere i sandlådan hade nästan pajat hans känsla för riktig falukorv, men nu höll den på att återvända. Några gånger begav han sig utanför lägenheten. För att jogga, handla, göra ärenden. Mitt på dagen, få personer ute – han sprang vettlöst hårt. Fick tankarna att försvinna.

Han bodde på lånad tid. Det funkade inte för mamma att ha honom hos sig. Det funkade inte för honom att bo hos henne. Det funkade inte att båda visste att det inte funkade. Han måste lätta på trycket. Hitta någon annanstans att bo. Make a move. Det måste ordna sig.

Han var ju tillbaka – i lätta, trygga Svedala. Där allt går att ordna med lite vilja, jävlar anamma, pengar eller sossekontakter. Niklas hade inte det sistnämnda. Däremot hade han sin vilja – hårdare än armeringen på en M1A2 Abrams pansarvagn. Mamma kallade honom kaxig. Något låg det kanske i det, där nere hade han i vart fall varit tillräckligt cocky för att klara sig med snubbar som mobbade ut dig för mindre än en lustig felsägning på engelska. Och pengar? Han satt inte på en förmögenhet att leva på resten av livet – men tillräckligt för nu.

Han stod i köket och tänkte. Hemligheten i en god omelett var att steka den under lock. Få äggen att koagulera snabbare på ytan för att slippa slemmig, geléartad äggvita på toppen och bränt ägg i botten. Han öste på tärnad potatis, lök och korvbitar. Toppade med ost. Väntade på att den skulle smälta. Doften var fantastisk. Så mycket bättre än all *chow* han fått där nere, till och med på Thanksgiving.

Tankarna gick i trista banor. Han var tillbaka – kändes skönt. Men tillbaka till vad egentligen? Mamma var närvarande frånvarande. Han visste inte vilka han kände längre i Sverige. Och hur mådd han själv? Om han verkligen kände efter. Förvirring/igenkännelse/skräck. Inget hade förändrats. Förutom han. Och det gjorde honom livrädd.

De första åren han varit borta kom han hem någon gång per år, ofta fick han permis kring jul eller påsk. Men nu var det mer än tre år sen. Irak var för intensivt. Det gick inte att dra hem hur som helst. Under den tiden hade han knappt pratat med mamma. Inte hört av sig till någon annan heller. Han var den han var. Utan att någon kände till det. Men å andra sidan – hade någon någonsin gjort det?

Dagen gick långsamt. Han satt framför teven när hon kom hem. Fortfarande mätt av omeletten. Tittade på en dokumentär om två killar som skulle ta sig över Antarktis på skidor – det mest meningslösa han någonsin sett. Två lallare försökte fejköverleva – det fanns ju ett filmteam med också, det var uppenbart. Hur klarade de sig om det nu var så kallt och jävligt? Patetiskt folk som egentligen visste mindre än ingenting om överlevnad. Och ännu mindre om livet.

Mamma såg mycket äldre ut än när han senast varit hemma. Sliten. Trött. Grånad, kändes det som. Han undrade hur mycket hon drack. Hur mycket hon oroat sig för honom på nätterna efter att ha sett nyhetssändningarna. Hur mycket hon träffat honom med stort H – mannen som förstört deras liv. Senast han varit hemma påstod hon att de inte sågs längre. Niklas trodde ungefär lika mycket på det som Muqtada al-Sadr trodde att USA ville hans folk väl. Men nu skulle det vara slut på allt det där.

På något sätt var hon stark. Uppfostrade ensam en stökig son. Vägrade ta emot hjälp från samhället. Vägrade ge upp och förtidspensionera sig som alla sina väninnor. Slet genom livet. Å andra sidan hade hon låtit honom komma in i hennes liv. Ta kontrollen över henne. Förnedra. Sabba henne. Hur kunde de vara så olika?

Hon ställde ner en matkasse på golvet. ”Hallå, hej. Vad har du hittat på idag då?”

Han såg på henne hur ont hon hade. Det hade han förstått redan första dagen i Sverige – hennes rygg var ur spel. Ändå fortsatte hon jobba, visserligen halvtid, men ändå, vad tjänade det till egentligen? Hennes ansikte hade aldrig direkt utstrålat glädje. Rynkorna mellan ögonen var djupa idag men hade alltid funnits där. Skapade ett ständigt uttryck av bekymmer. Hon liksom sänkte ögonbrynen, knep ihop dem, och hennes tydligaste rynkor djupnade med nästan en centimeter.

Han fortsatte betrakta henne. Rosa kofta – hennes favoritfärg. På benen ett par tajta jeans. Runt halsen ett halsband med ett guldhjärta. Håret var slingat blont. Niklas undrade om hon fortfarande gjorde det på Sonja Östergrens damfrisering. Some things just never change, som Collin brukade säga.

Egentligen var hon världens snällaste människa. För snäll. Det var inte rättvist.

Marie. Hans mor.

Som han älskade.

Samtidigt föraktade.

På grund av det där – snällheten.

Hon var för svag.

Det var inte rätt.

Men de skulle aldrig kunna prata om allt.

Niklas ställde in matkassen i köket. Kom ut i vardagsrummet igen.

”Jag kommer flytta snart, mamma. Jag ska köpa ett kontrakt.”

Rynkorna satt där igen. Som sprickor i en väg i öknen.

”Men Niklas, är inte det olagligt?”

”Nej, faktiskt inte. Det är olagligt att sälja hyreskontrakt men inte att köpa dem. Det ska nog gå bra. Jag har pengar och ingen kommer blåsa mig. Jag lovar.”

Marie mumlade något till svar. Gick in i köket. Började göra middag.

Sömnlösheten höll på att paja honom. Inte ens under de värsta nätterna där nere, när granaterna fört mer oväsen än ett nyårsfyrvärkeri skulle göra mitt i vardagsrummet, sov han så kasst. Öronskydd brukade vara en välsignelse. Cd-spelaren en räddning. Inget hjälpte nu.

Han tittade på glipan under mammans dörr. Hon släckte klockan halv ett. Av någon anledning visste han redan nu att han inte skulle kunna sova. Vred sig varv på varv. För varje gång gled lakanet mer och mer ner på ena sidan av soffkuddarna. Skrynklade till sig. Förstörde möjligheten att sova.

Han funderade på sina inköp häromdagen. Utan vapen var han otrygg. Nu kändes det lugnare. Han hade ordnat vad han behövde för närvarande. Tankarna flöt vidare. Han övervägde jobbalternativ. Hur mycket av sitt cv skulle han visa upp? Nästan så att han skrattade för sig själv i mörkret: de kanske inte värderade ingående kunskap om över fyrtio vapentyper så värst högt i Sverige.

Han tänkte på Honom. Han måste bort från lägenheten, från hyreshuset. Det gav honom dåliga vibrationer. Jobbiga minnen. Farlig närhet.

Niklas tänkte leva efter sin egen filosofi nu. Ett tanketempel han noggrant byggt de senaste åren. Ethiska regler spelade bara roll för dig själv. Om du kunde göra dig av med dem blev du fri. Där nere i sandpiten dog allt sånt. Moralen skrumpnade ihop som ett skrubbsår som försvann av sig självt efter några veckor. Han var fri – fri att ta tag i sitt liv på det sätt som passade honom bäst.

Han tänkte på mannarna. Collin, Alex, de andra. De visste vad han snackade om. I krig blev människan medveten om sig själv. Det fanns bara du. Regler var till för de andra.

Nästa dag approachade han en svartmäklare. Snubbens röst lät skum över linan. Säkert en äcklig typ. Niklas hade fått numret av en gammal skolbekant, Benjamin.

Först fick han spela in ett meddelande på svartmäklarsnubbens telefonsvarare. Fyra timmar senare ringde det tillbaka från ett dolt nummer.

”Hej, jag är mäklare. Jag hörde på ditt meddelande att du är intresserad av att titta på ett objekt.

Stämmer det?”

Niklas tänkte: Vissa levde gott på andras krissituationer. Snubben var en orm. Undvek konsekvensord som lägenhet, kontrakt eller svart – visste att inte nämna sånt som kunde användas emot honom.

Svartmäklaren instruerade honom: jag ringer dig, du ringer aldrig mig.

De skulle ses redan nästa dag.

Han klev in på McDonald's. Äckligt trött, men klar att möta mäklaren. Stället såg ut som han mindes det. Obekväma metallstolar, körsbärsträffärgade paneler, plastgolv. Klassisk McDonald's-lukt: en blandning av sunk och hamburgerkött. Ronald McDonald'sbössor vid kassorna, reklam för Happy Meal på brickornas underlägg, unga fjunjiga snubbar och mörka tjejer bakom kassorna.

Skillnaden sen han åt där sist: hälsofascismen. Minimorötter istället för pommes frites, grovt bröd i burgarna istället för traditionellt vitt, Caesarsallad istället för extra cheeseburgare. Vad var folks problem? Om de inte rörde sig tillräckligt för att förbränna vanlig mat borde de tänka en extra gång innan de ens gick in på det här stället. Niklas beställde en mineralvatten.

En man kom emot hans bord. Klädd i långrock som nästan släpade i marken, under det en grå kostym och vit skjorta. Ingen slips. Backslickad frisyra och tomma ögon. Leendet så brett att huvudet höll på att delas i två.

Det måste vara mäklaren.

Mannen sträckte fram handen. ”Hej, fixaren här.”

Niklas nickade åt honom. Markering: du må vara den fixare jag behöver – men jag slickar inte rörelser för det.

Mäklarsnubben såg förvånad ut. Tvekade en sekund. Sen satte han sig ner.

Niklas gick direkt på saken: ”Vad har du till mig och hur fungerar det?”

Svartmäklaren lutade sig framåt. ”Du verkar vara rakt på liksom. Ska du inte ha något att äta?”

”Nej, inte nu. Berätta istället för mig vad du har och hur det fungerar.”

”Som du vill. Jag har objekt var du än behöver. Jag kan fixa i Söderort, Norrort, Östermalm, Kungsholmen. Jag kan fan fixa på kungliga Drottningholm om du är intresserad. Men du ser inte sån ut.” Mäklaren garvade åt sitt eget skämt.

Niklas sa ingenting.

”Men kom ihåg, kommer du någonsin dragandes med att vi har setts här och diskuterat det vi ska diskutera så har det inte hänt. Just nu är jag på möte med några kollegor, bara så du vet.”

Niklas varken hörde eller fattade vad mäklaren snackade om.

”Jo, jag har täckt upp för folk som strular. Bara så du vet. Dyker otrevligheter upp, har jag vittnen på att jag varit upptagen med annat på en annan plats just nu.”

”Okej. Bra för dig. Men du har inte svarat på min fråga.”

Mäklarsnubben log igen. Gick igång. Pratade snabbt och otydligt. Niklas fick be honom upprepa flera gånger. Killens säkra stil passade inte med hans tal.

Han berättade om objekten i detalj: i innerstans alla stadsdelar. Samarbete med värdar till lyxlägenheter, familjehus, statliga bostadsbolag. Paradvåningar i innerstan, tvåor med kök på Södermalm eller ettor i förorten. Enligt honom: säkra, prisvärda upplägg.

Niklas visste redan vad han ville ha. En tvåa i någon närförort. Helst nära mamma.

Mäklaren förklarade tillvägagångssättet. Förberedelserna. Tidsplanen. Processen. Killen såg ut som han tyckte det hela var en lek.

”Först skriver vi dig i några månader på en lägenhet långt bort som har en kort bostadskö kopplad till sig. Allt ser rätt och riktigt ut i registren. Det blir din folkbokförda adress och eftersom en kortare kö har funnits till lägenheten är det ingen som undrar hur du fått den. Jag sköter kontakterna med värden. Efter några månader byter vi lägenheten mot den du ska köpa. På så sätt blir det ett helt rent byte. Sen måste den som säljer vara skriven minst två månader i samma lägenhet som den bytet skedde med, alltså din fiktiva lägenhet. Trovärdighet är a och o i min bransch, som du säkert förstår.”

Problem. Det höll inte – Niklas måste fixa en lya redan den här veckan. Han måste bort från mammas lägenhet. Fort.

Mäklaren flinade. ”Okej, jag tror jag förstår ditt problem. Har du blivit utslängd av bruden eller? Sönderrivna kläder? En kraschad stereo? Det brukar bli lite high chaparral när de är arga.”

Niklas vek inte undan med blicken. Stirrade två sekunder för länge för att den sociala koden skulle kunna bortförklara det som ett skämt.

Mäklaren fattade till slut – inte läge att försöka vara rolig. Han sa: ”Whatever. Jag kan faktiskt hjälpa dig ändå. Vi ordnar ett andrahandskontrakt i de tre månaderna du behöver vänta. Funkar det? Jag kan sätta dig i en schysst tvåa på femtio kvadrat i Aspudden redan nästa vecka om du vill. Men det kostar ju lite extra så klart. Vad tycker du?”

Han behövde få tag på något ännu snabbare. ”Om jag betalar ännu lite mer, går den att ordna fortare?”

”Fortare än så? Du är verkligen ute i senaste laget får jag säga. Men visst, du kan få den redan i övermorgon.”

Niklas log inombords. Det lät bra. Han måste komma bort.

Bättre än väntat faktiskt.

Att försvinna så fort.

3

Söderort hade kanske inte flest händelserapporter per capita – men alltid störst andel grova incidenter. City hade flest i absoluta tal, det visste alla, men det var för att slöddret från Söder-om-Söder tog sig in till stan och begick massa småskit där. Snattade, snodde mobiltelefoner, hotade, hamnade i krogslagsmål.

Thomas tänkte: Söderort – de tunga ghettona som politikerna sket i. Fittja, Alby, Tumba, Norsborg, Skärholmen. I det norra träsket kunde alla namnen: Rinkeby och Tensta. Mångfaldsstöd och kulturföreningar. Stödinsatserna fokuserades. Projektpengarna regnade. Integrationsinstitutionerna invaderade. Men i Söderort regerade gängen på riktigt. Irakierna, kurderna, chilenerna, albanerna. Bandidos, Fucked For Life, Born to be hated. Gick att hålla på länge och rapa upp problem. Högst i Sverige: antalet skjutvapen, andelen killar som vägrade snacka med poliser, mängden anmälda utpressningsförsök. De kriminella organiserade sig, kopierade MC-klubbarnas hierarkier, styrde upp egna stenhårda gäng. Kickerskillarna följde i de äldre bankrånarnas/knarklangarnas/misshandlarnas

upptrampade spår. En snitslad bana. Mot ett skitliv. Det gick att räkna upp hur mycket fakta som helst skulle kunna samlas in. I Thomas ögon – skit samma vilken etikett man satte på alla de där svartskallarna och förlorarna – det var drägg allihopa.

Han hade hört alla teorierna som socialtanterna och ungdomspsykologerna pladdrade om. Men vad skulle de med alla kognitiva, dynamiska, behaviouristiska, bla-bla-istiska hypoteser till egentligen? Inga metoder fungerade ju ändå. Ingen kunde styra upp. De spred sig. Förökade sig. Fördelade sig. Tog över. En gång kanske han också trodde att det gick att stoppa. Men det var länge sen nu.

Det var bättre förr. En klyscha. Men som Lloyd Cole sjunger: skälet till att det är en klyscha är att det är sant.

Ännu en natt i radiobilen. Thomas körde lugnt. Lät händerna vila på ratten. Visste att det skulle bli ett jävla tjat hemma för att han tagit nattpass hela veckan. Han behövde egentligen inte ens obtilläggen – fast det sa han till Åsa. En polisinspektörs ordinarie lön var inte ens värd en tiondel av det knark han beslagtog en normal kväll. Det var en skymf. Ett hån. En spottloska i fejan på alla hederliga karlar som visste vad som egentligen behövde göras. Det var inte mer än rätt att man tog tillbaka lite.

De var fem, sex gubbar som turades om att köra de här turerna tillsammans. Cirklade i områdena runt Skärholmen, Sätra, Bredäng. Förbannade utvecklingen åt helvete. Skippade politiskt korrekt bullshit och låtsasförstående kommunisttugg. De visste alla vad som gällde – knäck dem eller lägg dem ner och dö.

Thomas kollega ikväll, Jörgen Ljunggren, satt på passagerarplats. De brukade växla någon gång vid tvåtiden.

Thomas försökte räkna. Hur många gånger han och Ljunggren glidit fram under den långsamt mörknande sommarhimlen så här. Utan att prata mer än nödvändigt. Ljunggren med sin pappmugg med kaffe, alldeles för länge – tills kaffet hann kallna och han stressade på mot närmsta nattöppna ställe för att få mer. Thomas oftast med tankarna på annat håll. För det mesta på bilen hemma: zinkbehandlingen av senaste originaldetaljen, delarna till diffen i bakaxeln, nya varvräknaren. Ett eget projekt att längta till. Eller så längtade han till skjutbanan. Han hade nyss skaffat en ny pistol – en Strayer Voigt Infinity, skraddarsydd efter hans önskemål. Thomas var lycklig på så sätt, han hade fler än ett hem. Först kom radiobilen med gubbarna. Sen egna bilen hemma. Sen skytteklubben. Och sen, kanske, hemma-hemma – villan i Tallkrogen.

Jörgen Ljunggren passade Thomas bra – det var skönt med folk som inte babblade för mycket. Kom mest ut nonsens ändå. Så de satt tysta. Skickade underförstådda blickar ibland, nickade eller utbytte korta meningar. Det räckte för dem. De trivdes så. Delade en förståelse. Ett sätt att se på världen. Inga komplicerade grejer: de var här för att städa upp skiten som höll på att översvämma Stockholms gator.

Ljunggren var en av de bra mannarna. Någon att ha bredvid sig när det hettade till.

Thomas kände sig avslappnad.

Polisradion sprutade ut kommandon. Stockholmspolisen körde med två frekvenser istället för en: 80-systemet för City/Söderort/ Västerort och 70-systemet för resten. Det överensstämde med hela organisationen. Ineffektivitet var bara mellannamnet – att ha två system istället för ett. Man vaknade inte upp för att fatta att en ny tid stod för dörren. Det gick inte att köra på i gamla hjulspår längre. Han tänkte samma tankar om och om igen: Paket organiserade sig i helt andra strukturer där ute. Inte längre bara några juggar och trötta finnpajsare som härjade. Dräggen var updaterade. Professionella,

internationella, multikriminella. Nya medel behövdes. Snabbare. Smartare. Grövre. Och så fort någon ville göra något gnällde media på de nya lagarna som om de var till för att skada folk.

Radion sprakade. Någon behövde hjälp med en snattare på en nattöppen jourbutik i Sätra.

De tittade på varandra. Flinade. Glöm att de tog sådana skitjobb – det fick någon grön polisassistent göra. De struntade i att svara. Körde vidare.

Närmade sig Skärholmen.

Thomas la i tvåans växel, bromsade in. ”Vi funderar på att resa bort till jul igen.”

Ljunggren nickade. ”Det är bra. Var har ni tänkt er?”

”Vet inte. Frugan vill till varmare ställen. Förra året tog vi Sicilien. Taormina. Jävligt trevligt.”

”Jag vet. Du snackade ju inte om annat i tre månader efteråt.”

Garvpaus.

Thomas svängde av mot Storholmsskolan, utanför Skärholmens centrum. Alltid värt att ta en titt på skolgården. Glinen brukade få för sig att sticka dit på kvällarna – sitta på bänkarnas ryggstöd, mecka spliffar som de sa, röka på och njuta av sina korta liv.

Digga ironin: samma ungar som vanligtvis skolkade bort dagarna flockades nu på skolgården – för att röka sönder sina hjärnor. De fick skylla sig själva om de fem år senare satt kvar på samma bänkar utan jobb. Klagade på att det var samhällets fel. De började med tyngre grejer: fulsprit, hasch, tjack. Om otur: horse. Effekterna slog aldrig fel. De blev sjuka, deprimerade, förstörda. Nerdekning till tusen. Bidrag och socialhjälp. Smålangning och inbrott i radhusområdena. Deras föräldrar fick skylla sig själva – de borde ha tagit sitt ansvar för länge sen. Polisen fick skylla sig själv – man borde ta i direkt. Samhället fick skylla sig självt – samlade man så mycket pack på ett och samma ställe blev det problem.

Lyktorna på skolgården syntes på håll. Skolbyggnaden i grå betong låg som en jättelik legokloss i mörkret bakom gården.

De stannade bilen. Klev ur.

Ljunggren tog den vita batongen i handen. Helt onödigt – men rätt. Den klena teleskopbatongen dög inte alltid.

Det var tomt på skolgården.

”Maria ska ju alltid vara så förbannat kulturell. Åka till Florens, Köpenhamn, Paris och fan vet vad. Det finns inte ens något snyggt att kolla på där.”

”Du kan väl kolla på Mona Lisa?”

Garv, igen.

”Jo visst, hon är ju lika läcker som en jävla påse med griller.”

Thomas tänkte: Ljunggren borde svära mindre och visa sin fru vem som bestämde mer.

Han sa: ”Jag tycker hon verkar härlig.”

”Vem då, Mona Lisa eller frugan?”

Mer garv.

Det var tomt på skolgården för en gångs skull. Förutom under en av basketkorgarna. En röd Opel stod parkerad.

Thomas tände sin Maglite. Höll den i höjd med sitt huvud. Lyste mot registreringskylten: OYU 623.

Han sa: ”Det där är Kent Magnussons bil, det behöver jag inte ens göra en sökning på. Har vi plockat honom tillsammans någon gång?”

Ljunggren stoppade tillbaka batongen i fästet på bältet. ”Skämta inte sådär. Vi har haffat honom minst tio gånger tror jag. Börjar du bli senil eller?”

Thomas svarade inte. De gick upp mot bilen. Ett svagt ljus syntes. Någon rörde sig i framsätet. Thomas böjde sig fram. Knackade på bilfönstret. Det blev mörkt där inne.

En röst hördes. ”Stick!”

Thomas harklade sig. ”Vi går inte. Är det du där inne, Magnusson? Det här är polisen.”

Rösten i bilen hördes. ”Fan också. Jag har inget ikväll. Jag är ren som vodka.”

”Okej. Kent. Det är okej. Men kom ut ändå så kan vi snacka.”

Otydliga svordomar till svar.

Thomas knackade igen, den här gången på taket. Lite hårdare.

Bildörren öppnades – stank från bilen: rök, öl, piss.

Thomas och Ljunggren stod bredbenta. Väntade.

Kent Magnusson kom ut. Orakad, tovigigt hår, sunkiga tänder, herpessår runt munnen. Slitna jeans som hängde på halvstång – snubben behövde dra upp dem minst en halvmeter för att inte snubbla fram. En t-shirt med reklam för Stockholms Vattenfestival som måste vara hundra år gammal. En oknäppt rutig skjorta över t-shirten.

En pundare fullt ut. Ännu slitnare än senast Thomas sett honom.

Han lyste honom i ögonen.

”Tjena Kent. Hur hög är du?”

Kent mumlade: ”Nej, nej, inte alls. Jag håller på att tagga ner.”

Hans ögon såg faktiskt klara ut. Pupillerna normalstora – drog ihop sig när ficklampan ljus träffade dem.

”Jättemycket du håller på att lägga av. Vad har du på dig?”

”Ärligt alltså. Jag har inga mängder på mig. Jag försöker sluta. Det är säkert.”

Ljunggren surnade till. ”Snacka inte skit, Kent. Ta fram det du har istället så klarar vi av det här smidigt. Du slipper strul, tjafs och dåliga lögner. Jag är förbannat trött ikväll. Speciellt på kasst ljug. Vi kanske kan vara schyssta mot dig. Fattar du?”

Thomas tänkte: Det var märkligt med Ljunggren, med kriminella snackade han mer än vad han gjorde med honom under en hel kväll i radiobilen.

Kent grimaserade. Verkade överväga.

”Äh men ärligt. Jag har inget.”

Pundaren gjorde det svårt för sig. Thomas sa, ”Kent, vi kommer göra en husis på din bil. Bara så du vet.”

Kent grimaserade ännu mer. ”Vafan, ni får inte göra husrannsakan i bilen utan tillstånd. Ni har inte sett några mängder eller så. Ni har inte rätt att rota i min bil, det vet ni.”

”Det vet vi, och det skiter vi i. Det vet du.”

Thomas tittade på Ljunggren. De nickade mot varandra. Inga problem att skriva i rapporten efter att de sett Kenta smussa med något i bilen när dörren öppnats. Eller att de sett att han var hög. Eller vafan som helst – de hade alltid sannolika skäl. Saken var lugn. Att rengöra Stockholm var viktigare än en grinig pundares invändningar.

Ljunggren kröp in i bilen och började söka. Thomas ledde bort pundaren en bit. Höll kollen.

Kent fräste: ”Vad fan håller ni på med? Ni får inte göra så här. Det vet ni ju.”

Thomas höll sig lugn. Det var inget att hetsa upp sig över. ”Lugna dig”, sa han bara.

Pundaren väste något. Kanske: ”Polissvin.”

Thomas orkade inte med såna som han. ”Vad sa du?”

Kenta fortsatte mumla. Det var en sak att snubben gnällde och strulade. Men han sa inte polissvin.

”Vad sa du?” frågade jag.”

Kent vände sig mot honom. ”Polissvin.”

Thomas sparkade honom, hårt i knävecket. Han rasade ihop som ett tändstickstorn.

Ljunggren tittade ut från bilen. ”Allt lugnt?”

Thomas vände på Kent. Magen i marken, armarna på ryggen. Häktade på handfängseln. Ställde sig med ena foten på snubbens rygg. Ropade till Ljunggren: ”Javisst, det är cool.”

Sen vände han sig till pundaren.

”Ditt jävla as.”

Kenta låg stilla.

”Snälla, kan du inte lätta på bojorna. Det gör förbannat ont, alltså.”

Nu passade det tydligen att tjura.

Efter fem minuter ropade Ljunggren till. Javisst, han hade hittat två frimärkspåsar med hasch i bilen. Inte oväntat. Ljunggren räckte över påsarna till Thomas. Han kollade – en tia och en med cirka fyrtio gram.

Thomas böjde upp Kentas huvud.

”Och vad säger du nu?”

Pundaren fick ett högre röstläge. Påminde om Vanheden i Jönssonliganfilmerna. ”Kom igen nu inspektörn, någon annan måste ha lagt det där. Jag visste inte att det fanns i bilen. Hallå, var hittade han det egentligen? Kan ni inte vara lite schyssta?”

Inga problem. Femtio gram hasch var lite i sammanhanget. Det fick gå för den här gången. Thomas sa: ”Det är lugnt.”

Han tog frimärkspåsarna. Stoppade dem i sin egen innerficka.

”Men ljug aldrig för mig igen. Är det klart?”

”Nej. Aldrig. Tack så jättemycket. Fan, vad snällt av er. Fan vad schysst. Ni är reko alltså.”

”Du behöver inte hålla på så där. Sluta ljug bara. Bete dig som en man.”

Två minuter senare. Kenta höll på att kravla sig upp.

Thomas och Ljunggren gick tillbaka mot radiobilen.

Ljunggren vände sig mot Thomas. ”Slängde du skiten eller?”

Thomas nickade.

Kenta satte sig i Opel:n igen. Startade. Höjde volymen på stereon. Ulf Lundell: ”Oh la la, jag vill dej.” Pundaren just sluppett nån månad på kåken – trots haschförlusten var han glad som ett barn på julafton.

Åter i radiobilen. Thomas tog av handskarna. Ljunggren ville till något nattöppet fik och fylla på med kaffe.

Radion anropade: ”Område två, har vi någon som kan ta en medvetlös man i Axelsberg? Allvarligt skadad. Troligen alkoholpåverkad. Han ligger i en källare på Gösta Ekmans väg 10. Kom.”

Ett riktigt smutsjobb. Tystnad. De gled vidare längs vägen.

Ingen annan besvarade anropet. Det var ruggig otur.

Radion igen: ”Vi får inget svar på Gösta Ekmans väg. Någon måste ta det. Kom.”

Två sköna polisinspektörer som Thomas och Ljunggren skulle fan inte behöva ta mer struntsaker ikväll. Räckte med att Ljunggren fått krypa omkring i pundaräcklets skitiga bil. De höll käft. Rullade på.

Radion beordrade: ”Okej. Det är ingen som tar på sig Gösta Ekmans väg. Det blir bil 2930, André och Ljunggren. Uppfattat? Kom.”

Ljunggren tittade på Thomas. ”Typiskt.”

Det var bara att gilla läget. Thomas tryckte in knappen på micken, ”Det är uppfattat. Vi tar det. Har ni mer info? Det var en alkis, va? Finns det någon sprit över till oss tror du? Kom.”

Radorösten tillhörde en av de trista tjejerna. Enligt Thomas en surfitta. Det gick inte att skämta med henne som med de flesta andra brudarna på radion.

”Sluta larva dig André. Åk dit bara. Jag återkommer när vi får reda på mer. Klart slut.”

De satt i bilen utanför Gösta Ekmans väg nummer tio några minuter senare. Ljunggren gnällde på att han inte fått sitt kaffe än.

Människor stod uppradade utanför porten som om det var något slags show. Mycket folk – huset hade åtta våningar. Himlen började ljusna.

De klev ut.

Thomas tog täten. In genom porten. Ljunggren skingrade folket. Thomas hann höra hur han sa: ”Gott folk. Jag tror inte att det är något speciellt här för er att se.”

Där inne: huset kändes väldigt mycket sextital. Golvet i ett slags betongplattor. Hissdörr som så ut att platsa i ett Startrekrymdskepp. Den lilla entrén hade en utgång till gården och en trappa neråt. Räcke i metall längs trappan upp till första våningen. Han såg att det stod några däruppe. En kvinna i morgonrock och tofflor, en man med glasögon och träningsoverall, en yngre kille som måste vara deras son.

Kvinnan pekade neråt.

”Vad bra att du kom. Han ligger därnere.”

Thomas svarade: ”Det vore fint om ni kunde gå in i er lägenhet igen. Det här ordnar vi. Jag

kommer upp och pratar med er senare.”

Hon verkade lugnad över att ha gjort sin samhällsplikt. Kanske var det hon som ringt 112 från början.

Thomas började gå ner. Trappan var smal. Ett sopnedkast med klisterlapp på: Snälla – hjälp våra sophämtare – stäng påsen!

Han tänkte på sin bil igen. I helgen kanske han skulle köpa ny motor till de elektriska fönsterhissarna.

Han kollade in låset på källardörren. Assa Abloy från tidigt 90-tal. Han borde ha en dyrknyckel som fungerade, annars fick han fråga familjen uppe i trappan.

Några sekunder: dyrken surrade. Låset klickade till. Det var mörkt där inne. Han tände Magliten. Fingrade med högerhanden efter lampknappen.

Blod på golvet, på gallren kring källarutrymmena, på prylarna i förråden.

Han tog på handskarna.

Spanade in kroppen. En man. Smutsiga kläder, numera även väldigt blodiga kläder. Kortärmad skjorta och manchesterbyxor. Fulla av spya. Oknutna kängor på fötterna. Konstig vinkel på armen. Thomas tänkte: Ännu en liten Kenta.

Överkroppen låg böjd. Ansiktet ner mot golvet.

Thomas sa: ”Hallå, kan du höra mig?”

Ingen reaktion.

Han lyfte på armen. Den kändes tung. Fortfarande noll reaktion.

Tog av sin egen handske. Kände på pulsen – stendöd.

Han lyfte på huvudet. Ansiktet var totalförstört – sönderslaget till oigenkännlighet. Näsan verkade inte existera längre. Ögonen var så svullna att de inte syntes. Läpparna liknade mer spaghetti med köttfärssås än en mun.

Men något var konstigt. Käken verkade insjunken. Han stoppade in två fingrar i munnen, rörde runt där inne. Mjukt som i en babygom – den döde saknade tänder. Det här var uppenbarligen inte en pundare som blivit medvetlös av egen kraft – det här var mord.

Thomas hetsade inte upp sig.

Övervägde framstupa sidoläge men lät honom ligga kvar. Sket i att försöka livrädda. Det var ju meningslöst.

Han följde regelboken. Larmade Länskommunikationscentralen. Lyfte radiomikrofonen till munnen, talade med låg röst för att inte skärpa hela huset. ”Jag har ett mord här. Riktigt grisigt. Göst. Ekmans väg 10. Kom.”

”Uppfattat. Behöver du fler bilar? Kom.”

”Ja, skicka minst fem. Kom.”

Han hörde hur allanropen gick ut till alla i Söderort.

Radion kom tillbaka: ”Behöver du något yttre befäl? Kom.”

”Ja, jag tror det. Vem är det ikväll? Hansson? Kom.”

”Stämmer. Vi skickar honom. Ambulans? Kom.”

”Ja tack. Och skicka kraftigt med hushållspapper också. Här behöver torkas upp. Klart slut.”

Nästa steg enligt rutinen. Han snackade med Ljunggren på radion. Bad honom spärra av, be allmänheten legitimera sig, lämna adressuppgifter och telefonnummer för eventuella vittnesmål. Sen låta dem vänta tills de andra radiobilarna kom med folk som kunde ställa gängse kontrollfrågor. Thomas kollade runt i trapphuset. Hur hade snubben dödats? Han såg inget vapen men det hade säkerhetsgärningsmannen tagit med sig.

Vad skulle han göra nu? Han kollade på liket igen. Lyfte på armen. Orkade inte följa rutinen känd han – borde egentligen invänta teknikerna och ambulansen.

Han kollade händerna. De var konstiga på något sätt – inga fingrar saknades, inte ovanligt rena eller skitiga – nej, det var något annat. Han vände på handen. Nu såg han det – den döde mannens fingerspetsar var trasiga. På varje fingertopp: en blodutgjutelse. Det såg ut som de var snittade, utsmetade, jämnade, raderade.

Han släppte armen. Blodet på golvet hade stelnat. Hur länge kunde döingen ha legat där?

Han undersökte snabbt byxfickorna. Fanns ingen plånbok, ingen mobil. Inga pengar eller identitetshandlingar. I ena bakfickan: en papperslapp med ett suddigt mobiltelefonnummer. Han la tillbaka den. Memorerade upptäckten.

T-shirten klubbade fast. Han kollade närmare. Vred lite på kroppen fast han inte borde. Sånt stred mot regelboken så det bara stänkte om det. Egentligen borde de ta foton och undersöka stället innan någon flyttade på liket – men nu var han intresserad.

Då såg han nästa konstighet, på armen. Stickspår efter en kanyl. Små blåmärken runt varje håll. Helt klart: det var en mördad pundare han hade framför sig på golvet.

Han hörde ljud från andra sidan källardörren.

Förstärkning var på väg.

Ljunggren kom in. Två yngre inspar följde i släptåg. Thomas kände dem, bra killar.

De kollade in liket.

Ljunggren sa: ”Fy sjutton vad han måste halkat på det där blodet som någon spillt överallt.”

De flinade. Polishumor – svartare än den här källaren varit innan Thomas tänt.

Order började spruta från deras komradiohögtalare – Hansson, det yttre befälet, var på plats, la upp insatsen för att spärra av området. Gjorde som han brukade: domderade, strukturerade, vrålade. Ändå var det en liten övning. Hade det varit någon annan än en pundare i trapphuset skulle de tagit in alla radiobilar de kunnat få. Spärrat av halva stan. Stoppat tåg, bilar, tunnelbanor. Nu var det ingen jättehets.

Ambulansmännen dök upp efter sju minuter.

Lät liket ligga en stund. En tekniker kom ner, tog några kort med en digitalkamera. Blodskvättsanalys. Bevissäkring. Brottsplatsutredning.

Ambulansmännen fällde ut båren. Hivade upp liket. Täckte över det med filter.

Försvann iväg.

När det är action har man roligt. När man har roligt går kvällar fort. Men de kammade noll. Ljunggren suckade: ”Varför brydde vi oss ens om att göra en insats av grejen. Det var ju bara en A-lagare mindre som ändå skulle ha ställt till bråk för att Systembolaget öppnar tre minuter för sent nån

lördagsmorgon när man verkligen inte orkade med tjafs.” Thomas tänkte: Ibland tuggar Ljunggren på ordentligt.

De ströförhörde grannar. Fotograferade runtomkring i källaren. Spärrade av huset. Skickade ner två snubbar till tunnelbanestationen. Antecknade namn och telefonnummer till andra människor i grannhuset, lovade att återkomma nästa dag. Teknikerna kollade fingeravtryck och topsade dna-spår i källaren. Några radiobilar spärrade av gatan och stickprovsstoppade trafiken nere på Hägerstensvägen. Knappt någon ute så här dags ändå.

På vägen tillbaka till polishuset i Skäris satt de tysta. Trötta. Trots att inget hänt – det var en intensiv upplevelse. Skulle bli skönt att duscha.

Thomas kunde inte släppa liket i källaren. Det pajade ansiktet och fingertopparna. Inte så att han mådde illa eller tyckte det var jobbigt – för mycket äckel hade korsat hans väg för att han skulle beröras. Det var något annat. Det skumma i hela grejen – att pundaren verkade ha mördats på ett lite väl sofistikerat sätt.

Men vad var det som var konstigt egentligen? Någon hade väl lackat på honom av någon anledning. Kanske ett bråk om några milligram, en obetald skuld eller bara en snefylla. Det kunde inte varit svårt att banka skiten ur snubben. Han måste varit påtänd som en majbrasa. Men avsaknaden av tänder? Kanske var det inte heller så märkligt. A-lagares kroppar pajade i tidig ålder – för mycket av livets goda frätte på gaddarna. Löständer på fyrtioåringar var legio.

Ändå: ansiktet som bankats till oigenkännlighet, de snittade fingertopparna, att någon kanske plockat ut en tandprotes. Det kunde bli riktigt tajt att identifiera den här liraren. Någon hade tänkt till lite extra.

Det stavades: jobb utfört av ett semiproffs. Kanske till och med ett helproffs.

Inga A-lagare på tio mils avstånd där inte.

Skumt.

4

Mahmud irriterade sig på Erika Ewaldsson. Störig, tjatig. Gav liksom inte upp. Men egentligen sket han i henne, hon hade inget värde. Och bröt han bara lite mot Frivårdens regler skulle inte mycket hända. Problemet var vad de kunde få för sig. Nerkokat: de trodde det gick att styra honom, bestämma när han skulle in till stan och när han fick sova ute i betongen. Risk att det såg ut som om han gick med på att de där pajsarna försökte trycka till honom. Sätta villkoren. Kontrollera en blatte med tung heder – de kunde bajs på sig.

Ändå: Röda linjen, på väg in. Från Alby till Frivården vid Hornstull. Från polarna – Babak, Robert Javier, de andra – till Erika, frivårdsinspektören, fulfettosabotören, fittmarodören. Hon gav honom inget brejk. Vägrade fatta att han tänkte bli hederlig, eller åtminstone verkligen menade det när han såg så till henne. Låg på honom värre än hans kompisstödjare i skolan när han varit tretton år – lassen som ansett att just Mahmud var bråkstaken nummer ett.

Bitch.

T-banan dunkade på. Mahmud nästan ensam i vagnen. Försökte studera mönstret på sätena mittemot. Vad föreställde liksom de där grejerna? Okej, han kände igen den lilla kulan. Globen. Och

torner med tre ploppar på – stadens hus, typ Stadshuset, eller vad det nu hette. Men de andra grejerna Vem ritade så fult? Och vem försökte Connex lura? T-banan var inte mysig och det skulle den aldrig bli.

Ändå grym feeling att chilla i vagnen. Vara fri. Kunna stiga av och på när han ville. Flörta fritt med de två gussarna längre bort. Livet på kåken var som livet utanför fast i fast forward. Tiden gick snabbare, varje del var liksom kompaktare – så det kändes som hans senaste volta aldrig varit. Det enda som störde: mardrömmarna de senaste två nätterna. Ryska roulettbord som snurrade. Pissfläckar som åt sig uppför hans ben. Gürhans guldtänder som blänkte. Han måste försöka glömma. Born to be hated.

Tåget rullade in på perrongen. Han klev av. Kände sig sugen på något. Gick mot Selectaapparaten. Tiometer ifrån den såg han att den var kraschad. Vilka amatörer. Om de skulle råna något, kunde de väl råna stort. Vad hjälpte ett par femkronor från en godisautomat? Måste vara pundare. Sorgliga losers. Varför jobbade inte Erika på att behandla dem istället? Mahmud störde ju ingen så länge ingen störde honom. Prioriteringarna uppochnar.

Han började gå mot rulltrapporna. Stationens vita tegelstensväggar påminde honom om Asptuna. En och en halv månad sen han kommit ut därifrån – ett halvår bakom lås och bom. Och nu var han tvungen att åka till Hornstullshelvetet en gång i veckan och förnedra sig. Sitta och blåljuga – känna som han var tillbaka i mellanstadiet igen. Det funkade inte. Vissa snubbar låste in sig i små ettor som socialen fixade när de kom ut. Pallade inte för stora lägenheter, ville ha det så likt anstalten som möjligt. Andra flyttade hem till sina morsor. Klarade inte riktigt livet ute utan någon som fixade käk och städade åt dem. Men aldrig Mahmud – han skulle greja det här. Egen lägenhet, resa, röra på sig. Ligga asmycket, tjäna feta cash. GLASSA. Mitt i tankebanan: Gürhans ansikte sabbade drömmandet som ett slag i fejan.

Han klev över Långholmsgatan. I bakgrunden: trafiken dånade. Himlen var grå. Gatan var grå. Husen gråast av allt.

Frivården delade ingång med Folktandvården och Försäkringskassan. Han tänkte: Fick bara F-institutioner ligga i den här fittkåken? En städare höll på att bona plastgolven. Kunde ha varit hans pappa, Beshar. Men hans abu skulle inte behöva leva så längre. Det skulle han fixa. Promise.

I receptionen sköt de inte ens undan glasluckan för honom. Istället fick han böja sig fram mot mikrofonen.

”Hej, hej. Jag ska träffa Erika Ewaldsson. För tio minuter sen.”

”Jaha, om du sitter ner så kommer hon om en liten stund.”

Han satte sig i väntrummet. Varför skulle de alltid låta honom vänta? De betedde sig som plitarna på kåken. Maktkåta förnedringsexperter: bögar.

Han kollade in de värdelösa tidningarna. Dagens Nyheter, Café och Sköna Hem. Flinade för sig själv: Vilka pajsare kom liksom till Frivården och läste Sköna Hem?

Sen hörde han Erikas röst.

”Hej Mahmud. Vad bra att du är här nu. Nästan i tid faktiskt.”

Mahmud tittade upp. Erika såg ut som vanligt. Gula byxor och en brunaktig poncholiknande sak på överkroppen. Hon var ju inte direkt smal – hennes häck var typ stor som Saudiarabien. Hon hade gröna ögon och runt halsen ett smalt guldkors. Fan, han fick metallsmak i munnen igen.

Mahmud följde med Erika till hennes rum. Där inne: persiennerna gav ett randigt ljus. Affischer på väggarna. Skrivbordet kryllade med papper, pärmar och plastfickor. Hur många lirare skötte hon om egentligen?

Var sin fåtölj. Ett litet runt bord emellan dem. Tyget i fåtöljerna såg noppigt ut. Han lutade sig tillbaka.

”Så Mahmud, hur mår du?”

Mahmud ville bara att allt skulle gå fort. Skärpte till språket.

”Jag mår fint. Allt går bra.”

”Härligt. Hur mår din pappa. Beshar, är det så han heter?”

Mahmud bodde fortfarande hemma. Det var kasst, men rasistvärdarna var klart skeptiska till en fängelseblatte.

”Han mår också bra. Fast det är inte helt perfekt att bo där. Men det ordnar sig.” Mahmud ville tona ner problemet. ”Jag söker jobb och har varit på två intervjuer den här veckan.”

”Nämen vad kul! Har du blivit erbjuden något?”

”Nej, de skulle återkomma. Så säger de ju jämt.”

Mahmud tänkte på den senaste intervjun. Han hade medvetet klivit dit i endast linne på överkroppen. Tatueringarna radade upp sig. Texten: Lita bara på dig själv, på ena armen, och Alby Forever på den andra. Gaddningarna talade sitt eget aggressiva språk: blir det tjafs – du får feta problem. For real.

När skulle hon fatta? Inget jobb skulle komma och sno friheten från honom. Han var inte gjord för nio-till-fem-liv, det hade han vetat sen han kom till Sverige som liten.

Hon kollade på honom. För länge.

”Vad har du gjort på kinden?”

Helt fel fråga. Gürhans örfil skulle inte sabbat kinden i vanliga fall – men snubben hade haft en fäklackring. Rispat upp halva ansiktet. Såret övertäckt med plåstertejp. Vad skulle han säga?

”Ingenting. Sparrades lite med en kompis, du vet.”

Inte världens bästa förklaring, men kanske skulle hon gå på det.

Erika verkade tänka efter. Mahmud försökte kolla ut genom persiennerna. Se oberörd ut.

”Jag hoppas att det inte är någon fara, Mahmud. I så fall är det bara att berätta för mig. Jag kan hjälpa dig, förstår du.”

Mahmud ironisk i sitt eget huvud: Jo, jättemycket du kan hjälpa mig.

Erika släppte ämnet. Malde på. Berättade om ett jobsökarprojekt som Arbetsmarknadsberedskapsmarknadsarbetslöshetskassan, eller något sånt, bedrev. För killar som han. Mahmud slog av uppmärksamheten. År av träning. Alla samtal med kuratorer, möten med sockärringar och förhör med snutar hade gett resultat. Experternas expert på att stänga öronen när de behövdes – och fortfarande se intresserad ut.

Erika pratade på. Bla, bla, bla. Så seeegt.

”Mahmud, är du inte intresserad av att syssla med något inom kroppsvård då? Du tränar ju väldigt mycket. Det har vi pratat om förut. Hur går det med det förresten?”

sample content of Aldrig fucka upp

- [download online Meet Me in Atlantis: My Obsessive Quest to Find the Sunken City](#)
- [In Search of Kazakhstan: The Land that Disappeared pdf](#)
- [Practical Protection Magick: Guarding & Reclaiming Your Power for free](#)
- [download online The Foundations of Modern Macroeconomics](#)
- [Phallic Frenzy: Ken Russell and His Films \(Cappella Books\) for free](#)

- <http://cavalldecartro.highlandagency.es/library/The-Sh-tfaced-Games--A-Shot-at-Glory-and-Gold-for-the-Wasted-Warrior.pdf>
- <http://korplast.gr/lib/In-Search-of-Kazakhstan--The-Land-that-Disappeared.pdf>
- <http://betsy.wesleychapelcomputerrepair.com/library/The-Music-Instinct--How-Music-Works-and-Why-We-Can-t-Do-Without-It.pdf>
- <http://econtact.webschaefer.com/?books/A-Mathematician-s-Lament--How-School-Cheats-Us-Out-of-Our-Most-Fascinating-and-Imaginative-Art-Form.pdf>
- <http://wind-in-herleshausen.de/?freebooks/The-Supply-Side-of-Security--A-Market-Theory-of-Military-Alliances.pdf>